

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

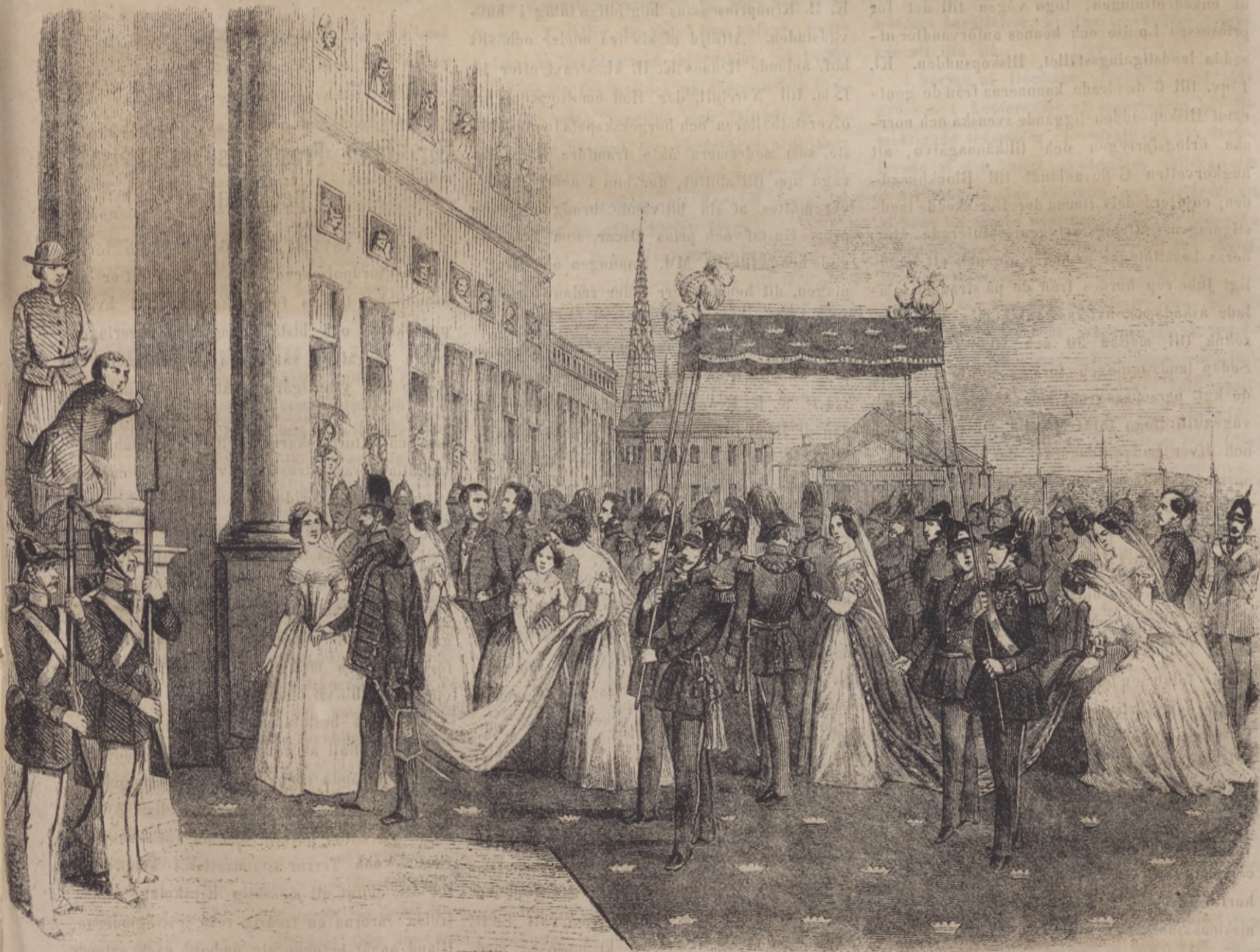

Illustrerad nyaste Söndagsmagasin.

(No 13.)

N:o 31.) Utkommer hvarje Söndag kl. 7 f. m. Göteborg d. 4 Augusti. 1850. Pris för år: 4 ½, för halft år 2 ½ Rdr. bko (IV årgången)

D. D. K. K. H. H. Kronprinsens och Kronprinsessans återkomst från Domkyrkan efter vigselceremonien den 19 Juni.

Prinsessan Louises ankomst till Stockholm.

Den 15 Juni kl. 3 på morgon meddelades genom telegrafen, att 3 ångfartyg voro synliga från Landsort långt till sjös; kl. 30 minuter öfver 4 passerade ångkorvetten Gelle Landsort, kl. 40 min. öfver 7 Elfsnabben och kl. 40 minuter öfver 9 Dalärön. En mängd ångfartyg, bland dem Berzelius, Örebro, Platen, Upsala, Linné, m. fl., alla öfverfyllda med passagerare, och en otalig mängd segelslupar och roddbåtar, hade redan begifvit sig å väg för att möta de anländande skeppen, då kl. 3 qv. till 11 konungen, drottningen, kronprinsen, prinsarne, prinsessan Eugenie begåfvo sig om bord på Gylfe för att möta eskadern. Sedan den kgl. familjen helsat den furstliga bruden, återvände densamma med Gylfe, landsteg vid Blockhusudden och begaf sig till Rosendal, hvarifrån de kungliga personerna, nu åtföljda af enkedrottningen, togo vägen till det för prinsessan Louise och hennes anförvandter utsedda landstigningsstället, Biskopsudden. Kl. 1 qv. till 6 dundrade kanonerna från de gentemot Biskopsudden liggande svenska och norrska örlogsfartygen och tillkännagåfvo, att ångkorvetten Gelle anländt till Blockhusudden; en fjerdedels timma derefter skedde landstigningen. Örlogsfartygen saluterade åter, deras besättningar mannade rå, och ett oändligt jubelrop hördes från de på stranden samlade åskådarne, hvilkas antal man velat beräkna till mellan 30 och 40,000 personer. Sedan landstigningen försiggått, begåfvo sig de kgl. personerna till sina vagnar och togo vägen till Haga förbi Manilla, Djurgårdsbrunn och öfver Ladugårdsgärdet, der samtliga trupperna, uppställda i parad, formerade hay. Konungen följde till häst den vagn i hvilken drottningen och prinsessan Fredrik af Nederländerna åkte; kronprinsen åtföljde likaledes till häst enkedrottningens vagn, i hvilken prinsessorna Louise och Eugenie tagit plats. Prinsessan Louise helsade under färden den jublande folkmängden med ett utseende af mild glädje och förtroende, som hade hon redan varit hemmastadd i sitt nya fädernesland. De ädla dragen, den lifliga blicken och hela karakteren af hennes ansigte äro helt och hållet nordiska.

Utefter hela den väg, som den kongliga cortégen tillryggalade, höjde sig oändliga hurrarop; och i trots för den böljande meniskomassan, de talrika ekipagera och rytterne bibehölls dock ordningen så väl, att, så vidt vi veta, ingen olyckshändelse timade

vid tillfället. Det hela företedde en taffa, hvartill man icke sett något motstycke sedan nuvarande drottningen anlände till Sverige, och, ehuru väderleken ingalunda var gynnande (ett i början sagta regn öfvergick just vid landstigningen till en ordentlig störtskur), syntes dock den allmänna belåtenheten och glädjen icke ett ögonblick nedstämda eller förminskade.

Den 16 Juni var middag på Haga, hvar efter den kongl. familjen med deras höga gäster gjorde en promenad i vagn öfver Ladugårdsgärdet och Djurgården fram till Rosendal, der souper intogs, och H. K. H. Kronprinsessan länge visade sig på balkongen för den nedanföre slottet församlade otaliga folkmängden.

Den 17 Juni vistades de höga resanderna på Haga, och den 18 var stor mildag på Drottningholm, dit flera ångbåtar från hufvudstaden då afgingo med passagerare.

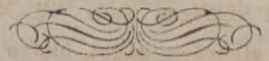
Den 19 Juni skedde under stor salut H. K. H. Kronprinsessans högtidliga intåg i hufvudstaden. Åtföljd af sin fra moder och sitt hof, anlände Hennes K. H. kl. straxt efter 11 f. m. till Norrtull, der Hon emottogs af hr. öfverståthållaren och borgerskapets femtio äldste, som sedermera åkte framföre H. K. H. s vagn upp till slottet, der hon i nedre hvalfvet möttes af sin blifvande brudgum jemte prins Gustaf och prins Oscar, som beledsagade henne till DD. MM. Konungen och Drottningen, dit hennes herr fader redan förut på morgonen anländt.

Kl. straxt efter fem på e. m. begyntes processionen från slottet till storkyrkan, der vid H. K. H. Kronprinsen fördes på högra sidan af H. M. Konungen och på den venstra af H. K. H. s höge svärfader, samt H. K. H. Kronprinsessan på högra sidan af H. M. Drottningen och på den venstra af sin fru moder. Framföre H. K. H. Kronprinsen gick H. K. H. Prins August, uppvaktad af sina kavallerer; närmast efter Kronprinsessan, H. M. Enkedrottningen, fördd af H. K. H. Prins Gustaf, och efter dem H. K. H. Prins Oscar, som förde sin syster H. K. H. Prinsessan Eugenie. Vigseln förrättades af hr. erkebiskopen, omgifven af biskoparne Hedrén och Fahlerantz, öfverhofpredikanten doktor Nordensson, pastor primarius doktor Pettersson samt tio hofpredikanter. Vid vigseln gafs, stor salut, och efter slutet af den högtidliga ceremonien återvände processionen från kyrkan, dervid den förändring i ordningen egde rum, att först kom prins August, dernäst kronprinsen med sin gemål, så H. M. Konungen med brudens fru moder, derefter H. M. Drottningen, förl

af brudens herr fader, vidare H. M. Enkedrottningen, fördd af prins Gustaf, och slutligen prins Oscar och prinsessan Eugenie. För öfrigt var låget, som utgjordes af flera hundra personer, deraf en mängd damer, alla i full galadrägt, högst lysande, och efter återkomsten till slottet serverades der gouter vid en mängd tafflar.

Såväl vid H. K. H. Kronprinsessans intåg som under processionen till och från kyrkan var hela hufvudstadens befolkning i rörelse, och det sätt hvarpå den ofantliga meniskomassan uttryckte sina sympatier, bestyrkte bäst hvad vi redan i vårt sednaste nummer yttrat, att H. K. Kronprinsens val af gemål säkert varit det lyckligaste och populäraste som kunnat ske.

Den 20 Juni var exercis på Ladugårdsgärdet, som af den kongl. familjen besågs. Den 21 mottogos lyckönskningar af härvarande stater och corpser, hvarefter galaspektakel gafs.

Sir John Franklins Nordpolsexpedition.

Den år 1845 af Sir John Franklin företagna Nordpolsexpedition, hvilken efter all sannolikhet tyckes förolyckad, och till hvars uppsökande och bistånd engelska regeringen redan förgäfvat sändt tre expeditioner, en fjerde har ytterligare afgått från Woolwich den 4 Maj, uppväcka icke allena geografernes och naturforskarnes deltagande, utan jemväl alla deras intressen, hvilka, likasom den vetenskapliga världen, med uppmärksamhet följa de politiska händelserna, och då det på nytt af engelska regeringen blifvit utfäst en belöning af 20,000 £ sterl. för återfinnandet af Sir John Franklin och hans följeslagare, lönar det väl mödan att framställa saksförhållandena med denna expedition, för så vidt dessa blifvit bekanta.

År 1844 beslutade den britiska regeringen, med bifall af kongl. vetenskaps societeten, att utsända en expedition till upptäckandet af en nordvestlig genomfart mellan Atlantiska och Stilla hafven, och de båda skeppen Erebus och Terror iständsattes i Woolwich, för att, enligt all mensklig beräkning, kunna trotsa farorna en treårig resa i isregionerna. Bland annat befunno sig ombord på hvart och ett af dessa fartyg en mängd tenkapslar till bevarandet af papper, på hvilket nelskrofs i-

akttagelser med afseende på ortbestämmelse, längdgradens uppgift, naturföremål, skeppsfolkets sundhetstillstånd o. d., och som efter omständigheterna skulle kastas i hafvet eller på landet, för att derigenom gifva de fartyg, hvilka funno dessa kapslar, tillfälle att bringa britiska amiralitetet underrättelser om den expedition, som ställdes under Sir John Franklins kommando. Hela expeditionen bestod af 150 människor, var utrustad till om sommaren 1848, och båda fartygen, Erebus under befäl af öfverkommendörkaptenen Sir John Franklin, och Terror, af kapten Crozier, lemnade den 19 Maj 1845 Greehithe vid Themsen, för att antråda deras fatala resa.

Redan den 16 Augusti erhöi amiralitetet underrättelse: expeditionen hade framträngt till norra kusten af Grönland; om platsen för öfvervintringen hade icke något bestämt blifvit antydt. Detta synes nu hafva varit den första och sista underrättelsen. År 1846 gick till ända utan att det aflägsnaste afhördes om John Franklin.

Då det slutligen ända till Mars månad 1847 icke afhördes något, blefvo icke allena expeditionens närmaste anförvänder och anhörige bedröfvade, utan gamla nordpolfarare, såsom Dr. J. Richardson, Sir J. Pelly, Dr. King, W. E. Parry, R. J. C. Ross yttrade betänkligheter och framträdde med förslag om att medelst en nordpolfart öfver land ila Franklins expedition till hjälp. Då nu i medlet af November också den sist hemkommande valfiskfångaren alls icke sett eller hört något om Franklins vistelseort, steg med skäl bedröfvelsen högre, ty man måste antaga, att expeditionen, om den icke gått under, hade nu den tredje vintren att tillbringa i isregionen och att provianten närmade sig sitt slut.

Uppfordringen till en hjälpexpedition blef ständigt mer påträngande; den bekante Dr. King, Sir Eduard Parrys ledsagare 1824 och 1825 till Nordpolen, uppgaf västkusten af Nordsomerset som den ort man borde söka Sir J. Franklin, och ännu före slutet af 1847 gjordes skeppet Plover segelfärdigt och afgick den 1 Januari 1848 från Scheerness, för att i nordliga polarhafvet uppsöka Franklin och tillföra honom lifsmedel, bränsle och andra förnödenheter. I de nästpåföljande månaderna utrustades ytterligare på regeringens befallning tvänne förträffliga nordpolfarare, Entrepriise och Investigator, och ställdes under befäl af Sir James Clark Ross, brorson till den berömda polarfararen Sir John Ross, som 1844 lyckligen återkom från den sista nordpolsresan. Lady Franklin, den saknades fru, utsatte en belöning af 2000 £ sterl.

för återfinnandet af hennes make, och vände sig i denna anledning i synnerhet till de valfiskfångare, som skulle genomfara Davidssundet och Baffinsbay i en annan riktning, än regeringens skepp hade till afsigt.

Den 12 Maj 1848 afseglade kapten J. C. Ross med sine begge fartyg Entrepriise och Investigator från Themsen, härtill slutade sig på egen hand valfiskfångaren Advice; — men äfven året 1848 gick till ända —, och om J. Franklin kunde alls intet utrönas.

Så snart Ross' expedition hade ankommit till Leopoldshamnen i Baffinsbay, läto båda fartygen före dagens inbrott och medan det ännu var alldeles mörkt raketer uppstiga och antände då och då under natten blåa eldar, för att för John Franklin gifva signaler. I början af September hopade sig ismassorna i närheten af skeppen i en dagligen tilltagande mängd och den 11 samma månad stodo begge fartygen fast. För att döda enformigheten och förkorta de långa vinterdagarna, gingo skeppsbesättningarna på jagt och fiskfångst. I fällor fängade man räfvar, hvars halsar omlindades med björnskin, på hvilka voro uppskrifna namnen på skeppen och kaptenerna jemte longitud och latitud på den nuvarande hamnen för räddningsexpeditionen, och återgäfvo räfvorna således utstyrde friheten. Det inträffade, att flera af dessa frigifne ännu en gång blefvo fångne.

Sir J. C. Ross öfverenskom med sine officerare att anställa forskningar till fots efter Franklin och dess kamrater. Lifsmedel medtogos på kälkar, och under de förskräckligaste ansträngningar och försakelser kämpade dessa hjeltar icke allena med köld, storm och snö, utan också med björnar af utomordentlig storlek, oförvägenhet och mordlust, och funno de under denna 39 dagar långa fasansfulla resa icke någon annan vegetation än en knappt handshög videartig växt. Det var emellertid för dem intressant att återfinna "Furiën", ett fartyg, som Perry på sin fjerde upptäcktsresa 1824 och 1825 måste lemna efter sig i isen. Ross och hans ledsagare funno ärtor, mjöl och åtskilligt annat i utjult tillstånd, men brödet helt och hållet förderfvadt. Ändamålet med deras högst besvärliga resa ernådades icke, ty af Sir J. Franklin och hans kamrater fanns icke det aflägsnaste spår.

Den 23 Juli satte sig det fastliga isberget, i hvilket de båda fartygen Entrepriise och Investigator voro infrusna, i rörelse och dref i 23 dagar, hvarje dag 5 å 6 tyska mil, längs sydkusten af Lancastersund. Hvarje ögonblick voro fartygen utsatta för att bli korsade af en förborgad klippa eller af något

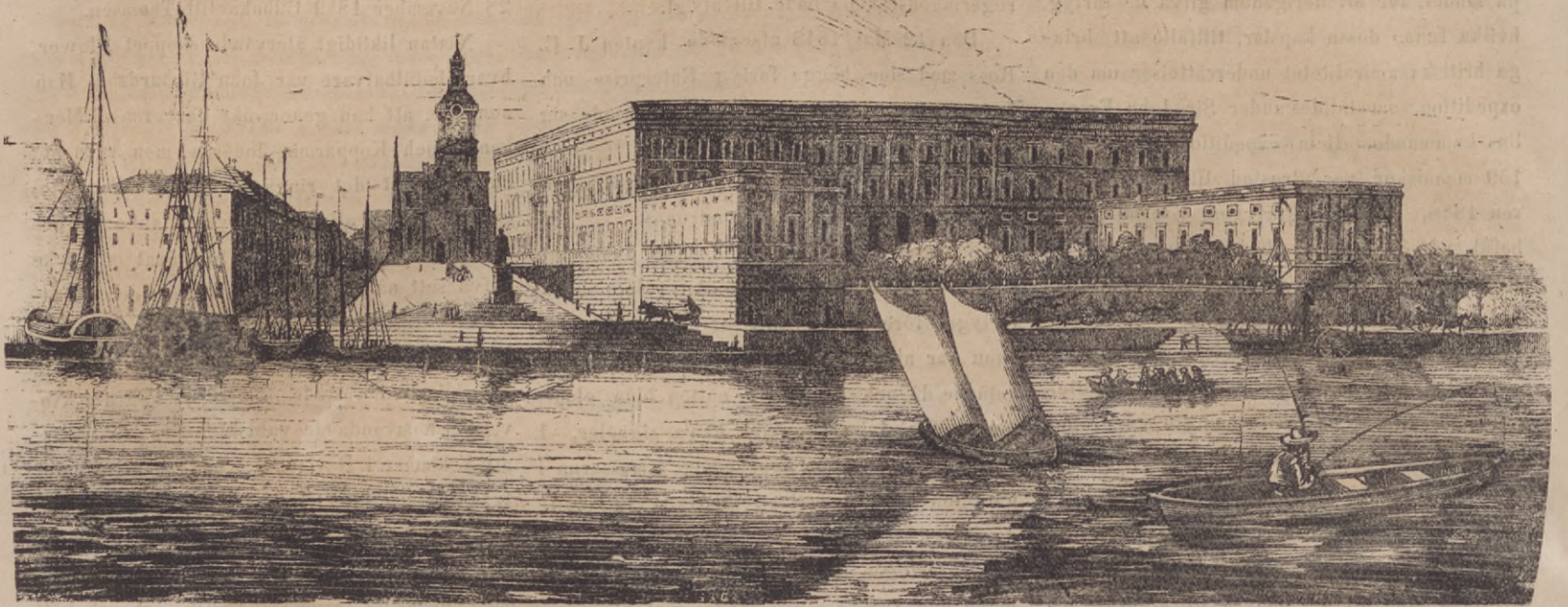
högt simmande isberg, men då de den 15 Augusti hade kommit till Bonsbay, delade plötsligen isfältet sig i små stycken, kapten Ross' expedition var fri och räddad och vände den 28 November 1849 tillbaka till Themsen.

Nästan liktidigt återvände skeppet Plover, hvars befälhafvare var John Richardson. Han anmälde, att han genomskött kusterna af Mackenzie- och Kopparkin-floderna, men utan att hafva funnit det ringaste spår af Franklins expedition; att alla till fartygen ankomne och tillfrågade Eskimäer hade förklarat sig icke hafva sett några hvita människor, och att utomordentligt stora ismassor hindrat honom att komma fram till nordsidan af Cap Kendal. Visserligen berättade likaledes några i November hemvandande valfiskfångare ryktesvis, att Eskimäer i Davissundet hade berättat, det tvänne stora skepp lågo redan fyra år innefrusne i "Prins Regent Inlet", hvilkas manskap dock icke led brist, då det var försedd med lifsmedel, hvaribland fisk och rehkött, till fyllest. Dock var detta blott enligt Eskimäernas berättelser, hvilkas trovärdighet icke var att lita på.

I början af December förlidna året pläggades nya konferenser af regeringens befullmäktigade ledamöter af amiralitetet och deputerade af den kongl. akademien sällskap om den försvunna Jon Franklin, och beslutade att afsända en tredje expedition, för att uppsöka nordpolfararne Erebus och Terros. Det skreds ännu samma månad till nytt utrustande af de två skeppen Investigator och Entrepriise, så att dessa voro i början af innevarande år segelfärdiga. Ett antal små luftballonger voro förfärdigade, för att i polarnejderna låta uppstiga vid tunna snören, om dagen med långa färgade pappersremсор och om natten med klart lysande lanternor. De, naturligtvis af vinden bortdrifvande pappersremсорna och de uppstigande ljusen, skulle bringa de saknade, om de ännu voro vid lif, tecken till en sig närmande hjälp.

Den 10 Januari lemnade den tredje räddningsexpeditionen Woolwichs hamn. Investigator kommenderades af kapten Callinson och Entrepriise af Commodore M'Clure, ångarna Monkey och Lightning bogserade till sjös, alla på floden liggande fartyg saluterade med sina flaggor och tusentals åskådare, hvaribland ledamöterna af amiralitetet och Lady Franklin, tillropade dem ett lefväl, medan den talrika musikkåren vid det i Woolwich liggande artilleri spelade nationalsånger.

Den 2 Februari beviljade underhuset penningemedel till utrustning af den fjerde expeditionen för uppsökandet af Franklin. Amira-

Kongliga Slottet i Stockholm.

H. K. H. Prinsessan Luises af Nederländerna landstigning vid Biskopsudden den 15 Juni.

Uthuggningen af ett skepp i norra polarhafvet.

Vinterkvartér i nordliga ishafvet.

litet bestämde härtill icke blott tvänne erkända goda segelskepp, utan trädde genast i underhandling med ett Londoner privat sällskap, för att hyra de förnödda skrufångarna Free Trade och Eider. Kapten Austin bestämdes tills vidare till befälhafvare. Sir J. C. Ross erböd sig för andra gången att företaga en nordpolsresa i denna saks iutresse; presidenten för Hudsonsbai-kompaniet, Sir H. Pally, lofvade biträda företaget med sina personliga erfarenheter och tjänster; Hudsonsbai-kompaniet sjelf beviljade 500 £ till utrustandet af en landt-expedition, hvilken anslogs till 2000 £, och hvartill de felande 1500 £ sammanbragtes inom kort tid genom subskription, och slutligen utsatte regeringen ett pris af 20,000 £, dels till räddandet af manskapet, dels för de efter allt utseende förlorade skeppen och dels för bestämda underrättelser om Franklinska expeditionen öfver hufvud.

Man kan af det anförde inse, med hvilket allvar regering och folk har omfattet saken, för att komma till visshet om hvart det blifvit af Franklin och hans ledsagare. Om expeditionen genom storm och skeppsbrott funnit en fasansfull graf i polarhavets djup, om Franklin med de sina omkommit genom köld, hunger och brist, om han och hans ledsagare, omgifna af ändlösa snö- och isfält eller inneslutna af öfverstigliga isberg, framsläpa en fasansfull tillvaro — skall detta nu kanske komma för dagen — eller också kanske förblifva en evig hemlighet.

Från Gatan.

Roman af förf. till "Saaledes forholder det sig".

Öfversättning från Danskan.

(Forts. fr. N:o 30.)

Det är icke roligt att höra sådant, sade kaptenen, rifvande sig bakom örat; men jag tror det nästan sjelf. Nå, det är nu hans förnöjelse, lät honom då hafva det som han vill; och kan han springa bort med flickungen, vill jag icke hålla honom för någon dummerjös.

Tag dig i akt, Felix, sade Wilhelm, kaastlisten springer bort med henne; han förstår att föra lärda diskurser, och det vill småflickorna nu för tiden hafva.

Och hvad kan han då säga henne? frågade Felix något orolig. O, intet, svarade han sig sjelf, i det han fattade sig och med ett till hälften muntert, till hälften sentimentalt leende for. Intet emot hvad jag vill säga henne första gangen jag träffar henne ensam.

Och få vi icke höra det?

Det kan icke berättas; ty det skall icke vara med ord, jag vill tala. Språket är för dumt att uttrycka hvad man känner, det kan blott en kyss. O salighet!

Och han drack ett glas på detta förträffliga beslut, säkert till stor förnöjelse för sina två vänner, som också drucko skålen; ty de skrattade så hjertligt som man endast gör af en förälskads lyriska utbrott.

Nu erinrade kaptenen, att han icke hade druckit något glas ännu med sina två vänner, hvilket han nu gjorde; hvaruppå Felix föreslog "Emelie", och strax derefter föreslog Wilhelm "kapten Jespersen", hvilken toast blef drucken med stor acklamation och nagelprof, hvarefter kaptenen tackade och bad dem tömma ett glas på en fortsatt bekantskap. Äntligen tog kaptenen ordet.

Nej, för att nu återkomma till fru Lind, så kan ni aldrig tro, hvad hon har förändrat sig.

Nej verkligen — så — och andra dylika uppmuntrade utbrott från hans åhörare.

Ja, vidblef kaptenen, det är otroligt; men en intrigant dame har hon alltid varit. Se den tiden var hon en ung flicka, på en fyra, fem och tjugo år; lät mig se:

Det är cirka tjugu år sedan.

Min salig hustru var död ett par år förut; jag hade försållt Refsgård, och köpt mig en egendom på Fyen och låg nu i Köpenhamn, för att få alla papperen, rörande denna sak i ordning; då egendomen först var att tillträda året efter, hade jag beslutat begagna denna mellantid för en resa i Tyskland, dels för mitt nöjes skull, och dels för att taga kännedom af några bland de förbättringar, som man berättade, att större egendomsägare derstädes infört i deras åkerbruk. Mina förrättningar fördröjde emellertid något mitt vistande, och för att döda tiden gjorde jag täta visiter hos min sakförares, kammarrådet Vikkers familj, som bodde på en landtgård strax utom staden. De lefde på stor fot och sågo mycket ungt folk; man hade mycket roligt der, ty tonen var fri och ogenerad. Den enda dottern, Emma, var som jag förut sade er, — ty I begripen väl, att hon icke är någon annan än fru Lind, — en flicka på fyra, fem och tjugo år, men mycket vacker och dertill mycket koketta fruntimmer, ja, jag tror till och med bestämdigt, att det icke är något med en flick-

unge, om hon icke är behäftad med litet koketteri. Det var alltså helt och hållet i sin ordning, att jag gjorde henne min uppvaktning. Nu må ni emellertid icke tro, att det var en så lätt sak då som jag ser det är nu förtiden; den gång var det långtifrån tillräckligt att sätta upp ett parsmäktande ögon, och för resten drifva omkring i salen med händerna i byxfickorna; nej, man fordrade en helt annan uppmärksamhet. Man måste uteslutande hålla sig tilläden dam, man hade valt, och offentligt, så att alla människor talade derom, och hon beqvämt kunde räkna sine tillbedjare; man måste bestämdigt vara färdig att säga något vackert, hvarmed det ofta kan hafva sin vansklighet, när man dagligen kommer på samma ställe. Men derföre var det också den tiden sörjd för nyttiga böcker, hvaraf man fick lära huru man skulle uppföra sig. Nu ler man väl när man ser en sådan bok; men jag minnes mycket godt huru stor hjälpreda jag fann i "Konsten att göra sig älskad af det vackra könet," en bok, som jag fritt tör svärja på ingen af nutidens unga författare vore istånd att skriva maken till. Af denna lärde jag, hvad jag, sedan afskedstagandet från regementet, nära nog hade glömt; men hvad jag såg de andra unga herrar kunde på sine fingrar.

Ibland desse voro isynnerhet två, som på grund af deras outröttlighet och i öfrigt fördelaktiga sätt att vara blefvo ansedde såsom mönster för kavaljerer. De voro begge anställda i ett kongligt kontor, den ene som fullmäktig, den andre som kopist. Fullmäktigen Lind var en munter, ung man, förekommande emot alla och bestämdigt i rörelse. Han kände nästan alla människor, visste allt som tilldrog sig i staden, kunde till punkt och pricka göra reda för hvem som på audiensdagarna hade "jour" hos konungen, hvem som fallit i onåd, hvem som på födelse-dagarna kunde vänta sig hvita bandet och kammarherrenyckeln, med hvem vi till våren skulle hafva krig; kort sagdt, alla de frågor, som då för tiden satte sinnena i rörelse. Dertill förstod han, att på det mantraste sätt berättat skandalösa historier, och detta var en gåfva af oändligt värde på en tid, då man ännu icke hade tidningar, hvilka ställt sig detta mål till uppgift. Man nöjdes med "Politivennen", och var glad öfver dess kraftiga hämmande af oordningar på gatan, tillfreds med dess nitiska tillsyn af ringklockorna och stolt vid dess dristiga förfrågningar hos de olika skrånas äldermän. Men för att återkomma till fullmäktigen, så var han tillika medlem af den nyligen upprättade studentföreningen, och hade derifrån ett betydligt förråd af qvickheter, som den tidens goda hufvuden der gåfvo till bästa; han kände flera af theaterpersonalen, och var starkt misstänkt för att vara den okände kritiker, hvilken skref i ett estetiskt blad under märket Y—X. Men hvad som isynnerhet

skaffade honom hans öfverlägsenhet var hans sällskapstalanger. Han var outtömlig uti att uppfinna pantlekar, och ingen ting kunde förliknas med hans smak vid tillställningar af tablåer och ordspråks-lekar. Han var outtröttlig när det kom an på att uppföra en komedi, och spelade alla slags roller med en sådan mästerlighet, att alla damerna voro ense derom, att det var den största synd, att han icke ingått vid theatern; dertill kunde han deklamera — en konst, som var mycket på modet — och hade en stor samling af de mest omtyckta deklamationsstycken, hvaraf han beredvilligt lemnade afskrifter. Han dansade tyrolervalsen och rysk vals, långt för än man kände att desse valsar existerade, och till att uppföra en kotiljong var ingen hans mästare, så outtömliga voro hans ideer till nya turer, och så qvickt förstod han att variera med användandet af nattmössor, lycktor, ringar, korgar, flaskor och alla de möjliga requisita, hvilka voro outhärliga till en kotiljong. Man skulle blott halva sett honom på en bal, huru han gick från den ena damen till den andra och behagligt konverserade, huru han passade på att få dansa en gång med hvarje dam, men derefter så ofta som möjligt med sitt hjertas utvalda; huru han dansade en engelsk dans, och icke, som senare blef bruket, gick den; huru han kunde säga en komplimang till hvarje dam han gick förbi, så lång raden än måtte vara; på hvilket vidunderligt kavaljermässigt sätt han förstod att räcka handen, när man skulle göra kedja eller när han förde sin dam till hennes plats; den zirlighet, hvarmed han då bugade för henne och tackade henne för den äran, hon hade bevisat honom — ja, allt detta bör man själf hafva sett, för att få ett riktigt och klart begrepp derom; ty nu fins det ingen, som kan åstakomma något dyligt. — Och när jag slutligen tillägger, att han kunde alla visorna af Dr. Heibergs Vaudeviller utantill och söng dem med samma bravur som han spelade komedi, deklamerade och dansade, så skall Ni väl kunna inse, att ingenting felades honom af alla de fullkomligheter, som man fordrade af detidens kavaljerer.

Kopisten Fischer deremot glänste icke så mycket med sine sällskapstalanger som hans fullmäktig; men han var vackrare, hans kläddrägt mera utsökt, och han var skald. Man kände, att de åtskillige sånger, underskrifne Amadis, som tid efter annan stodo i "Brevduen", voro af honom; och man visste också, att de alla syftade på Emma Vikker, äfven när de buro andra namn. De voro alla mycket melankoliska och några af de mest omtyckta; jag kan till exempel minnas en "Till Isaura" och en annan med öfverskrift "Min rådbåkade själ" voro ganska oförståeliga, men mycket hemsk; damerna sade, att de voro allt för söta och funno att han liknade lord Byron.

Låt oss så dricka en gång.

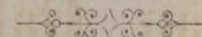
Nå, så ser ni väl, att jag hade två starka rivaler; men det var kanske just det, som sporrade mig. Och oaktadt jag hvarken hade fullmäktigens egenskaper eller kopistens talang, märkte jag dock snart, att jag stod på samma punkt i den skönas gunst, som de två andre. Nu kom den omständighet, att fadren visste på prickken, huru många tunnland jord jag ägde, och gerna ville bidraga sitt dertill; dock bör jag anmärka, att jag den tiden var hvad man kallar en hyggelig kavaljer, och att jag icke var alldeles ovan vid att blifva observerad, så att jag dock hade någon orsak att antaga, att det verkligen var min person, som gjort ett visst intryck. Emellertid, som jag sade er, jag gjorde kur, emedan jag icke hade något bättre tidsfördrif och tänkte minst af allt på någon allvarsam förbindelse. Men möjligt är, att det just var den mindre ifver, jag efter en månads tid visade, som förorsakade, att vigtskålen, som långt hade balancerat emellan mig och mina rivaler, plötsligt sänk till min sida, och att hon, som förut hade vetat att hålla oss tre steg från lifvet, på en gång blef mera förtrolig än jag nästan själf åstundade. Men man säger aldrig nej till promenadurer med en ung och vacker flicka; tvertom, man gör sitt bästa för att få rangdevuerna i gång, och det är då också helt och hållet i sin ordning. För tusan! Den unga man, som blifver borta från ett sådant möte, af fruktan för hvad som sedermera kan hända, han är min själ en nattmössa, som alldrig förtjente att en ung flicka skulle bry sig om honom.

Låt oss så dricka på den saken.

Nå, det gick då som det alltid går; man börjar med poetiska månskensvärmerier, och bär sig så vackert åt, att till och med englarne i himmelen glädjas deröfver; men det håller aldrig ut till slutet. Emellertid fans ingen, som märkte vårt förhållande, och piggan, som om aftonen släppte mig in genom en liten port utåt ängen, betalade jag så frیکöstigt, att jag kunde vara tämligen säker på hennes tystlåtenhet. Sålunda gick det en månads tid, och då det nu led starkt emot hösten, började jag åter tänka på min resa. Men då jag en afton omtalte den för henne, fick jag en sådan scen med tårar och kramp, att jag för framtiden beslutade att tåga dermed, men förbereda allt för att komma åstad så snart som möjligt. Hi! blef jag så mycket mera bestämd som det förekom mig, att Emma icke längre bemödade sig att dölja vårt förtroliga förhållande, men emellanåt, liksom i distraktion, sade du till mig och närmade sig mera än skick och bruk antaga för passande. Då jag därför hörde, att ett skepp om några dagar skulle afgå till Rostock, lät jag inskrifva mig som passagerare, packade in mina saker, sände min koffert ombord, och väntade nu med otålighet, att skepparen skulle

lägga ut från bommen. Dagen kom äntligen och nästa morgon ganska tidigt skulle vi segla. Jag hade varit ute på tullkammaren, för att förvissa mig om vinden var god, och tänkte på att uppslä min boning på ett offentligt ställe i närheten, för att vara tillhands och gå ombord när skeppet lade ut, då jag plötsligt mötte kammarrådet. Han beklagade, att han icke sett mig de sednare dagarne, berättade att Emma var vid dåligt humör, att hon i det hela taget hade mycket förändrat sig i sednare tiden, att hon ofta var sorgbunden o. s. v. och slutade med att uppmana mig till att följa med honom ut på landtstället. Det var ingenting att säga deremot; jag nästan blygdes öfver att sålunda stjåla mig bort, och hoppades derute finna något tillfälle att omtala min påtänkte resa. På landtstället träffade vi det vanliga sällskapet; men aldrig, så förekom det mig, hade fullmäktigen varit mera underhållande eller kopisten mera melankolisk än just denna dag. Emma var, som fadren hade anmärkt, sorgbunden, och syntes vilja undvika mig, dermed jag för öfrigt var rätt belåten. Men just som vi gingo upp ifrån trädgården för att iåtaga aftonmåltiden, hviskade hon hemligt till mig, att hon väntade mig på det vanliga stället klockan tolf vid midnatt. Jag svarade med tecken, att jag skulle komma, och satte mig till bords, oviss om jag skulle hålla ord, eller i en biljett sända henne mitt farväl. Vid bordet lätjade hon hafva återvunnit sitt humör; hon skämtade med fullmäktigen, som söng: "Säg mig hvem som var, allraförst din narr etc.", och sade, att han icke skulle blifva den siste; hon hörde med hänryckning på kopisten, som deklamerade en hjelledikt af egen fabrik, och hvori han hotade, att i "midnattstimmans mörker och moln, dristigt tornet bestiga". —

(Forts.)

Mode Bild.

Stor Promenadtoilet. Hatt af rishalm med tre garneringar. Den första vid skärmens kant, den andra i midten och den tredje vid kanten af kappan. En annan garnering till infattning af bavoletten. En tre centimer bred blonder bildar det krusade fladderbandet, hvilket är tillbakakastat öfver skärmen, under bavolettens garneringar, framdelen och kappan. På ena sidan af skärmen en förnrosqvist mellan de båda fladderbanden af blonder. Denna quist fasthålls medelst en bandsleja af hvitt taft. Under skärmen ett fladderband af blonder, en tjock bandsleja af taft, fästad medelst en halmlåta, och hakbanden knuten under i en slejfa. Bandet är med ivädda hvita prickar, och taggigt i kanten som en såg. Klänningen af barège med

Modebild

atlasglänsande ränder. Barègen är tryckt och har en egendomlig sammansättning; det som nemligen bildar kjorteln, lifvet och ärmarna, är enfärgad rosarödt med atlasglänsande ränder, i barège utan mönster. De tre fladderbanden, hvilka äro 25 till 30 centimer breda, hafva följande sammanställning: Öfver en vit botten löper en blomsterguirland af alla slags färger; den öfriga delen af fladderbandet består af två rader små blombuketter på rosaröd botten, och platsen ofvanom detsamma är enfärgad och utan prydnad. — Lifvet är ofvanifrån nedtill öppet; ärmen half-lång. Under lifvet en bröstslöja af broderad muslin. Under ärmen en muslinbäsch, likale-

des med broderi. Öfverklädning af rosarödt taft, skuret som ett klädningslif och nedantill grad. Två fingers bredd från kanten ett tjockt krus, hvilket snor sig rundtom nedåt och gifver lifvet façon af en chatelän. — Ärm rund och kort. — Vid lifvet och ärmen två taggiga fladderband.

Nippertoalett. — Här i korta benor, släta och torsade grekisk, med en tjock släta, som börjar baktill och delar benan från pannan till bakhufvudet i två delar. — Klädning af slät flor öfver en taftklädning. Lifestycke med långt lif, rundtom vidt utskuret, och framtill på bröstet med två tjocka ihåliga fällar, hvilka nedtill blifva smalare och upphöra vid gör-

deln. — Ett annat kortare lif af slät flor följer det första i alla riktningar. — Kjorteln är vid och med ett fladderband af slät flor, hvilket vrider sig bort åt venstra sidan och i form af en spiral går nedåt, der det följer sömmen rundt om kjortelns kant från venstra till högra sidan. — De mycket korta ärmarna bestå af två sneda fladderband och en grad ärm. — Tvänne smala silfversnören löpa längs utanränderna på ärmarna, lif och kjortel. — En bröstslöja af spetsar framsticker en finger bred öfver lifvet.

